

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Summæ Theologicæ Scholasticæ Et Moralis

In Quatuor Partes Distributæ

In qua de Incarnatione Verbi & Mysteriis vitæ Christi, nec non de
Sacramentis in genere & singulis in specie succinctè & dilucidè tractatur

Herincx, Wilhelm

Antverpiæ, 1675

Qu. IX. De Effectu Sacramenti Ordinis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72963](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72963)

& apud Rodriguez Tom. 3. quaest. 23. art. 5.) ut possint ordinari tribus diebus Dominicis sive festivis duplicibus successivè. Cui non esse derogatum per Tridentinum supra defectu clausulae revocatoriae, asserit Rodriguez & plurimi alii, conformiter ad praemissa de privilegio suscipiendi Ordines extra tempora, & ad vulgatum Doctorum in materia privilegiorum sententiam, fundatam in regula communi, quae habetur cap. 1. de Constitut. in 6. Genexi per speciem derogatur.

Nec refert quod Trident. sess. 25. c. fin. de Regularibus dicat: Hec omnia et singula in superioribus Decretis contenta observari. Synodus praecipit, in omnibus Conciliis &c. non obstantibus eorum privilegiis sub quibuscumque verborum formulis conceptis &c. Ibi enim solum loquitur Concilium de superioribus Decretis istius Sessionis de Regularibus, non autem de decretis contentis in aliis Sessionibus. Immo Praepositus quaest. quic. dub. 15. num. 156. existimat Tridentinum ibi loqui de iis solum decretis istius Sessionis, quibus particulariter est apposta clausula derogatoria. Repetere autem generaliter in fine derogationem pro majori efficacia cum accommoda proportione.

Et quamvis Tridentinum derogasset praesenti privilegio, non derogavit saltem privilegio Gregorii XIII. concessio Societati Jesu Bulla 25. in Bullario Rodriguez. In qua est clausula inhibitiva communicationis; huic tamen clausulae derogavit Gregorius XIV. Bulla Romanus Pontifex 3. in Bullario Rodriguez. faciens communicationem Congregationi reformatae S. Bernardi; nec in ea excludens communicationem, quam Mendicantes habent amplissimam cum ista Congregatione. Accedit tandem privilegium Clementis VIII. (de quo num. 79.) quo id ipsum conceditur.

Non obstat etiam Declaratio Cardinalium (quae refertur ad sess. 23. cap. 11. de Reform.) consentium remissionem interstitiorum, etiam quoad Regulares, ex causis tantum Concilio expressis faciendam pertinere ad Episcopum ordinantem; cum tamen hac in re debere quoad causas deferre iudicio & attestationi Superioris Regularis ordinandi. Nam (quidquid sit de veritate vel auctoritate istius Declarationis) constat per hanc declarationem non enervari in primis privilegia Tridentino posteriora, neque insuper se extendere ultra limites Tridentini, quod ipsa declarat; quo non est clausula derogatoria privilegiorum. Non facit etiam declaratio mentionem de privilegiis, seu de eo quid possint Praelati vi privilegiorum. Unde juxta Aversa quaest. sect. 9. potest haec res ita conciliari, ut de jure quidem id pertineat ad Episcopos, ex privilegio autem ad Praelatos Regulares: & ita pro Regularibus ordinandis utrique possint in his inter-

stitiis dispensare. Attamen proprie loquendo Praelati Regularium privilegiatorum non dispensant in interstitiis cum suis subditis, utpote vi ipsius privilegii a jure seu obligatione servandi interstitia exemptis. Quidquid autem sit de praemissis, sanctè & rectè faciendū, etiam hi, si dum non subest necessitas seu iusta causa, observari a suis curent statuta jure interstitia. Quod proinde etiam praescribitur in Constitutionibus Fratrum Minorum.

QUESTIO IX.

De Effectu Sacramenti Ordinis.

DICO I. Sacramentum Ordinis confert gratiam habitualem, & suo tempore auxilia gratiae actualis. Patet ex dictis de Effectu Sacramentorum in genere. Idque consequenter verum est de singulis Ordinibus, posito quod singuli sint Sacramentum.

92. Effectus huius Sacramenti est gratia.

DICO II. Sacramentum Ordinis imprimi characterem. Est de fide ex Florentino in Decreto de Armenis, & Tridentino sess. 7. can. 9. de Sacram. in gen. Idque verum est non solum de Sacerdotio, sed etiam de aliis Ordinibus, quotquot sunt Sacramentum; ut ex indefinita doctrina Conciliorum constat. Deinde singuli Ordines qui sunt Sacramentum, sunt initerabiles: initerabilitas autem Sacramenti oritur ex characterem; ut patet ex Conciliis citatis.

93. Eum imprimunt quotquot Ordines sunt Sacramentum;

Characteres porro illi sunt distincti, idque probabiliter specie, ut docet Scotus dist. 24. numero 11. Praepositus dub. 19. quia sunt signa diversorum Ordinum susceptorum, & disponunt ad actus distinctos; suntque ita a se invicem independentes, ut non tantum inferiores sine superioribus, sed etiam e contra possint conferri, & in actum exire.

Et quidem singuli distinctum specie.

Maior difficultas est, an Consecratio Episcopi, & praesertim secunda Ordinatione partialis Sacerdotis distinctum imprimant characterem. Negat Vasquez disp. 239. num. 57. putans conferri solam novam potestatem Episcopo, sicut Sacerdoti priori consecratione consecrato supponit conferri solum novam potestatem absolventi a peccatis. Affirmat Praepositus supra & plures alii. Idque videtur probabiliter; quia confertur nova gratia, item nova potestas inamibilibis, & actione initerabili; & quia character Sacerdotii non sufficit ad denotandum, quod aliquis sit Episcopus, vel ordinatus secundam Ordinatione sacerdotali. Nec hinc sequitur, tot esse characteres qui conferuntur per secundam Ordinationem, quot sunt Sacramenta, ad quorum consecrationem accipit potestatem, v. g. Poenitentiae, extremam Unionis &c. Nam istae potestates non possunt dari separatim, sed simul; sicut simul datur in una Ordinatione potestas in

94. Anticonsecratione Episcopi vel secunda Ordinatione partiali Sacerdotis imprimatur distinctus character, controversum est. Verosimilius est, quod sic.

Cor-

Corpus & Sanguinem Christi verum. Et sicut non possit Episcopalis potestas valide sic conferri, ut separatim daretur potestas ad ordinandum, & separatim ad confirmandum. Itaque eo ipso, quod accipit potestatem remittendi peccata, accipit quoque potestatem in extremam Unctionem, sitque capax obtinendæ commissionis ad confirmandum, & aliquos Ordines conferendum.

QUÆSTIO X.

De Continentia sacris Ordinibus annexa.

§. I.

An initiati sacris Ordinibus reneantur abstinere à Matrimonio?

95. Obligatio continentie non tangit initiatos minoribus sacris Ordinibus.

MISSA Clericorum obligatione, de recitando quotidie horas Cænonicas (quæ respicit beneficiatos & in sacris constitutos, soletque explicari in materia de Religione) hoc loco communiter agitur de eorumdem obligatione ad cælibatum seu continentiam, & incapacitate contrahendi matrimonium. Quæ obligatio etiam concernit indubiè eos tantum, qui majoribus sunt Ordinibus insigniti; ut ex sensu omnium, praxique Ecclesiæ & usu est manifestum.

An hi peccent redeundo ad statum sæcularem, etiam sine quæsa.

Quoad tonsuratos verò & minoribus tantum Ordinibus decoratos, certum in primis est, nullatenus peccare eos, qui ex justa & rationabili causa redeunt ad statum sæcularem: non enim per minores Ordines inducitur vinculum indissolubile. Certum quoque est non peccare mortaliter, etsi id faciant absque rationabili causa: neque enim ex natura rei, neque ex jure positivo deduci potest gravis obligatio ad permanendum in statu isto. Quàmvis Sanchez, Coninck & alii admittant tales peccare venialiter, ratione scilicet levitatis & inconstantie in bono inchoato. Quòd si verò quis ab initio statum clericalem assumeret absque animo perseverandi, censet Bannez, Aragon, Barbosa & alii apud Aversa quæst. 4. de Ordine. sect. 2. talem peccare mortaliter. Verùm omnino dicendum est, eum solum peccare venialiter, etsi ab initio ex sola levitate intendat recedere à statu isto. Immo nullo modo peccaret, si ab initio haberet solum animum experiendi, seu faciendi postea quod magis expedierit. Ad summum igitur peccaret graviter, qui ex intentione graviter mala istum statum assumeret, v. g. ex fine effugiendi fraudulenter justum judicium cum damno tertii, aut alio fine simili. Qua-

Quæ mentio sine assensu.

re quod Tridentinum sess. 23. c. 4. de Reformatione statuit, ut primà Tonsurâ non inveniatur, de quibus probabilis coniectura non sit, eos non sæculari iudicio fugiendi fraude, sed ut Deo fidelem cultum præstent, hoc vitæ genus elegerit; ad summum facit, quòd Episcopus sæcens agens non rectè procedat, aut etiam peccet, sic fraudulenter volens effugere justum iudicium sive cum damno tertii. Nec vetat de cetero eligi statum clericalem, etsi tantum ad tempus, re-cto alioquin fine, scilicet ad serviendum Deo. His præmissis

DICO I. Ab initio Ecclesiæ fuit cœnitus Sacerdotibus & Diaconis prohibitum contrahere matrimonium. Patet ex Can. 27. Apostolorum, Concilio Ancyrano can. 10. & ex antiquissimis Pontificibus & Patribus, quos vide apud Bellarm. l. 1. de Clericis cap. 19. Ut proinde impudenter mentiantur Melancthon & Remnius dicentes hanc legem continentie à Romanis Pontificibus contra antiqua Concilia introductam. Quam etiam videre est in Conciliis Vormaciensi, Aquileysensi & Moguntino sub Carolo Magno: unde colligas eorundem Sæculariorum splendorem mendacium, quo dixerunt inventam fuisse deum ante quadringentos annos in Germania istam continentie legem.

Dixi Sacerdotibus & Diaconis: quia Subdiaconatus fortasse non semper fuisse annexam obligationem continentie censet Vasquez, cum aliis: eò quòd ab initio non fuerit Ordo sacer, ut colligitur ex cap. A multis, de Etate & Qual. & Ordin. præfati. Postmodum tamen inter sacros Ordines est habitus, & obligationem continentie habet annexam, ut ex can. cit. patet. Nihilominus ex antiquissimis auctoritatibus Aversa quæst. 4. sect. 5. §. Tertio, colligitur continentiam ab initio fuisse annexam Subdiaconatus. Nam can. 27. Apostolorum statuitur: *Ampli, qui ad Clerum proveci sunt, præcipimus, ut si voluerint, uxores accipiant, sed Lectores & Cantores, tantummodo. Et Concilium Eliberinum sub Silvestro can. 23. placuit (inquit) in totum prohiberi presbyteris, Diaconibus & Subdiaconibus, abstinere conjugibus suis, & non generare filios. Alibi etiam nomine Diaconorum communi quadam appellatione comprehenduntur quoque Subdiaconi; ut perique advertunt: peccatiunde apparet initium, ex quo desuper ista Subdiaconorum obligatio. Ita Aversa. Qui etiam advertit, quòd non semper fuerit Ordo sacer, sive quia olim sic vocabantur soli illi, qui conferuntur per impositionem manuum, aut certè illi soli, quibus gratia concessum tangere & ministrare corpus Domini. Postea autem generaliter sacri dicti sunt, qui proximè ministrant in altari & continentiam annexam habent.*

DICO II. Initiati sacris Ordinibus non tantum illicitè, sed etiam invalide contrahunt matrimonium. Patet ex variis juribus, & novissimè ex Tridentino sess. 24. can. 9. ubi id sub no-